

(“ТАРАККИЙ”, ”ХУРШИД”, ”ТУЖЖОР” ГАЗЕТАЛАРИ МИСОЛИДА)

Мустакилликка эришганимиздан сўнг миллий меросимизга бўлган муносабат кайта тикланиб, аждодларимиз яратиб кетган бой маданий мерос янгидан ўрганилиб, бу соҳада катта ютуқлар қўлга киритилди. Жумладан, азим ва навкирон Тошкент шахрининг 2200 йиллигини нишонлаш катта тарихий ахамиятга эгадир.

Тошкент бутун Ўрта Осиё жадидчилик харакати маркази бўлиши билан бирга, энг кўп миллий марифатчилик гоёлари билан сугорилган жадид нашрлари шу маконда чоп этилди.

Ушбу мақолада ёритиш учун “Тараккий”, “Хуршид”, “Тужжор”газеталарига, ундаги мақола ва материалларни таҳлил қилиш билан баён қилишга тўхталмоқчимиз.

Хусусан, Туркистонда биринчи жадид матбуот органи “Тараккий” газетаси Тошкент шаҳрида Исмоил Обидов муҳаррирлигида, 1906 йил 27 июндан этиборан чоп этила бошланган. Унинг таҳририяти Ўратепа кўчаси, 97 уйда жойлашган эди. Газета баҳоси бир йиллиги 5 сўм, олти ойлиги 2 сўм 50 тийин, уч ойлиги 1 сўм 50 тийин бўлган, бир донаси 50 тийиндан сотилган. Газета тўрт саҳифада чоп этилиб, унда эълонлар ҳам босилган.Эълонлар газетанинг биринчи саҳифасида сатрига 40 тийиндан, охириги саҳифада сатрига 20 тийиндан босилган. “Тараккий” газетасининг шиори: “Нажот: маслакда сабот, тўғрилиқда ижобат” деб номланган. Нашр “илмий, адабий, сиёсий, фаний, тижорий” газета бўлганлиги унинг ўзида таъкидлаб кўрсатилади.

“Тараккий” Иван Гейернинг “Тараккий-Ўрта Осиё умргузаронлиги” газетаси маблаги асосида чоп этилган. Машхур маърифатпарвар жадид намоёндаларидан Абдулла Авлоний “Бурунги ўзбек вақтли матбуотининг тарихи” мақоласида “Тараккий” газетаси Иван Гейернинг тўхтолгон газетаси ўрнига чиқди, деса мумкиндир. Унинг

обуначиларининг колган хаккига

“Тараккий” газетаси юборилди”, деб кайд этилди [\[1\]](#) .

“Тараккий” газетаси фаолияти хакида кенг тадқиқотлар олиб борган журналистика тарихи мутахасиси, олима Назира Абдуазизова куйидагиларни ёзади: “...гарчи нашр Иван Гейернинг маблаг иҳсосига нашр қилана бошланган бўлса ҳам, унинг ўз олдига қўйган мақсади аввалги газетадан тубдан фарқ қилган” [\[2\]](#) . “Тараккий” да миллий, ижтимоий-сиёсий, маданий, иқтисодий масалалар кўтарилиб, муштарийларни “мамлакат хабарлари”, “хорижий хабарлар”, “телеграф хабарлари”, “Тошкент ахбори” рукнлари остида янгиликлардан воқиф этиб турган. Газета маърифат манбаларидан саналган китоб, газета учун ҳукуматнинг маблаг ажратмаётгани ва буни унинг ўзи ҳам билиб турганлигини шундай ўхшатиш билан баён этади: “ҳозирда ижтимои, калом, матбуот учун берилган харит(харажат)лар; тушак устида оғзига сув томизилиб турган оғир хастадек эканини тилсиз ва кўр табиблар ҳам тасдиқ этурлар”

[\[3\]](#)

Мустамлакачилик тузумидан озод бўлиш гоёси ва миллатни тараккий эттириш масаласи газетанинг бош мақсадларидан эди. Шундай гоё газетанинг 1-сонидаги “Тошкентда 14-июнь” мақоласида ҳам ўз ифодасини топади. Унда: “Биз мусулмонларни хурриятга ҳақлари борми?”-деб, савол қўйиб, “ Йўк! Кариндошлар юз маротаба йўк”- деб жавоб беради. Сабаби маърифатсизлик, илмсизлик ҳукмрон бўлган жамият ҳеч қачон эркинликка эриша олмаслиги таъкидланади. “Тараккий” да миллий жадидларимиз аҳолидан олинадиган солиқлар, юрт ва халқ манфаати учун ишлатилмасдан, “золим ишга ва айш-ишратга” сарфлаётганлигидан зорланаётганлигини билдиради [\[4\]](#) .

Газетанинг 1906 йил 3 сонида пивоҳўрлик ва ичкибозликнинг кенг тарқалиб кетилаётганлигидан ҳавотирли фикрлар билдирилади. Шунингдек, “Тараккий” да “фельетон” рукни остида маданий-маърифий масалалар кўтарилиб, таълим тизимини ислох қилиш, замонавий фанларни ўқув дастурларига киритиш, ундан ташқари адабий-танқидий мақолалар эълон қилиб борилган. Жумладан, газетанинг 1-сонида “Бизни жаҳолат жаҳли мураккаб” деб номланган М.Абдурашидхоновнинг мақоласи берилиб, мактаб ва мадраса дарсларига замонавий фанлар киритилишини тарғиб қилади. Газетанинг 10-сонида, шу рукнда берилган мақолада, Тошкент шаҳрининг Воскресенский маҳалласида Фотих Олдин ва Исмоил ал-Алавий мактабларга имтиҳон билан ўқувчи қабул қилганлигини, муаллим Шоқир Мухторов ижобий баҳолаб чиқади.

Газета фаолияти жуда киска вақт давом этди, аслида нашринг ўз олдига кўйган куйидаги максиди бор эди: “Биз бир моъни сабабидан газетамиз бироз вақтгача кадимги Тараккий исми ила тасмин килинуб нашр этилса ҳам иншоолло тез фурсатда “Шарк” исми ила тасмих килинур” [5]. Чор Россияси мустамлакачилик тузуми миллий гоёлар тарғиботчиси бўлган “Тараккий” газетасининг нашр этилишини бир неча ойдан сўнг тўхтатиб кўйди. Шундан сўнг ҳам жадидлар матбуот ташкил этишни янада ривожлантирди. Масалан М. Абдурашидхонов мухаррирлигида “Хуршид” газетасини чиқарила бошланди. “Хуршид” газетаси ”- деб ёзади А. Авлоний, “1906 йили “Тараккий” тўхтолгондан кейин ўша вақтнинг ёшлари томонидан тузилган бир ширкатнинг моддий кўмаги, Мунаввар Кори Абдурашидхоновнинг масъул мухаррирлиги орқасида тош босма усул билан чиқа бошлади” [6], дейди.

“Хуршид” Тошкент шаҳрининг Занжирлик маҳалласида нашр этилиб, ҳафтада бир марта, “тезда икки уч бор чиқадургон илмий, адабий, сиёсий, маиший, туркча (яъни, ўзбекча)” газетадир. Бир донаси беш тийиндан сотилган. Газета саккиз саҳифада нашр этилган. Бу газета ҳам худди “Тараккий” каби биринчи саҳифада ўша кун Тошкентда бўлган муҳим хабарни эълон қилиш билан бошланиб, иккинчи бетда фельетон руқни остида мақолалар босиб чиқарган. Газетадаги “Тошкент хабари”, “Ахбори хорижи”, “Ахбори доҳилия” каби руқнлар муштарийларни янгиликлардан воқиф этиб турган.

Газета булардан ташқари Туркистон халқлари олдида турган долзарб муоммаларни ечиб, мустамлакачиликдан озод бўлишга интилувчи мақолалар эълон қилади. Маданият ва маърифатни тиклаш унинг бош гоёсига айланади. “Хуршид” таъқиб остида бўлгани учун атига икки ой давомидагина фаолият олиб борди.

Юқоридаги икки газета тақдирдан кўриниб турибдики, мустамлакачилар ўзларининг сиёсатини миллат тараккиётига, маданияти ва ўзлигини англашига қарама – қарши кўяди.

Миллатпарвар фидоий жадидлар мустамлакачилик сиёсати қанчалик таҳқирли ва ҳавфли бўлишига қарамай миллат дардини ўз дарди деб билди. Айниқса бу масалада жадидлар миллий матбуотни биринчи даражада ривожлантиришга қатта эътибор бердилар. Бунга “Тужжор” газетасининг 1907-йил 21-августда чиқиши яққол мисолдир. Газета мухаррири Тошкентлик соҳоватли бойлардан бири Саидқарим Саидазимбоев бўлган.

Бахоси бир йиллиги беш сўм, олти ойлиги уч сўм, уч ойлиги бир сўми олтмиш тийин, бир ойлиги олтмиш тийин, бир нухаси олти тийиндан сотилган.

Эълонлар газетада аввалги саҳифада сатрига ўн олти тийиндан, охири саҳифада ўн тийиндан босилган. У “миллий, сиёсий ва маъиший газетаи исломия” эди. Манзили Петербург кўчасидаги хусусий уйда, деб кўрсатилган.

Газетанинг биринчи сониди муҳаррирнинг “Матбуот илми” мақоласида, нашр таъсис этилишига оид куйидаги фикрларни ўқиймиз: “... ўтган йил Исмоил Обидов, Мунаввархон Абдурашидхоновлар Тараккий ва Хуршид газеталарни нашр этсалар ҳам ҳукумат хазорага муҳолиф ўлгонлари сабабли газеталари тўхтатилди. Туркистон мусулмонлари бина, дин, матбуотсиз гўё тилсиз, кулоксиз колдилар, ман эмас кўп замонлардин бери суюклик миллатимга холис бир хизмат этмак орзусида эдим, лекин на йўл ила яхшироқ хизмат этмак ўлур мумкин деб фикр ва андиша килмоқда эдим. Энди билдимки, Туркистон мусулмонлари ҳеч бир нарсага ўз тилларида ёзилмиш бир газета каби муҳтож эмас эканлар” [\[7\]](#). Газета муҳаррири С.Саидазимбоевнинг бу дарду аламларга тўла, миллат жарохатига дахлдор эхтиросли сўзлари бугунги кунда ҳам ўз аҳамиятига эга.

Ўрни келганда шуни ҳам такидлаш жоизки, жадид матбуотидан қувват олган ҳолда Ўзбекистоннинг бугунги миллий матбуоти ўз саҳифаларида жадидчилик ҳаракати тарихини кенг ёритаётганлиги бизнингча, ўта муҳим аҳамият касб этади. Иккинчи бир маънода, бу жадидлар яратган миллий матбуот жуда катта аҳамиятга эга бўлганлигидан далолатдир.

“Тужжор” газетасида “Хориж хабарлари”, “Телеграф хабарлари”, “Дохлий хабарлари”, “Идорага мактублар”, “Идорадан жавоблар” каби рукнларда мақолалар эълон қилинган. Муза хабарлари рукнида, газетанинг 4-сониди шундай маълумотни беради: “1907 йил 30 августда Тошкент шаҳрида савдогарчилик мактаби очилди”.

Газетанинг 5 сониди Тошкент кўча транспорти ҳақида куйидаги маълумотни ёзади: “Тошкент шаҳрида юриб тургон кунги аробаларига ўтган 1902 санада жами уч миллион 277 минг, 62 нафар одам тушубдур ва ҳам ул кунги аробаларини ҳар бири ушбу 1902 йилги санада кунги соҳибларига ондарик 9 минг сўмдан тоза ҳосил берубдурлар”. Булардан ташқари газетада яна бир муҳим масала, вабо касалидан эҳтиёт бўлиш ҳақида, Кўконда

тижорат мактаби очилгани хакида, ўқув даргохларининг курилиши, очилиши ва улардаги шароитлар хакида, ҳамда фельетон рукни остида маколалар эълон қилади. Жумладан 11-сонда “Газет надур” маколаси эълон қилиниб Бухоро амирлиги ва Хива хонлигида аҳолининг кўпчилиги газета тушунчасидан беҳабарлигидан афсусланилади.

Тошкент жадид маърифатпарварлари 1909 йилдан кейин рус чоризмининг сиёсати тугайли 1914 йилгача ҳеч қандай нашр чиқара олмайди. Юкорида санаб ўтилган матбуот нашрлари мустамлака сиртмоги ичида ёзилган бўлса ҳам, эркин фикрлар, хурриятни ифода этувчи гоёлар, илм маърифатни ва маърифатли ёшлар билан аста секин озодлик сари қадам ташлай олишига ишонган миллий маърифатпарварларимизнинг нақадар жасорат кўрсатганлиги ва фидойилигидан далолат бериб турибди.

Маколामизни Президентимизнинг маърифатпарвар ва хурлик тарафдорлари, Туркистон жадидлари хакида айтган куйидаги фикрлари билан ниҳоясига етказамиз: “... юзлаб маърифатпарвар, фидойий инсонларнинг ўз шахсий манфаати, хузур халоватидин кечиб, эл улус манфати, юртимизни тараккий топдириш максидида амалга оширган эзгу ишлари авлодлар хотирасидан асло ўчмайди!” [8]

[1] Авлоний А. “Бурунги ўзбек вақтли матбуотининг тарихи” // “Туркистон” газетаси. 1924 йил 24-июнь, 295-сон.

[2] Абдуазизова Н. Туркистон матбуоти тарихи. Тошкент, 2000 й.

[3] “Тараккий” газетаси. 1906 йил, 1-сон, 1-бет.

[4] Каранг, “Тараккий” газетаси. 1906 йил, 3-сон, 1-бет

[5] «Тараккий» газетаси 1- сонли 4-бет.

[6] Авлоний А. “Бурунги ўзбек вақтли матбуотининг тарихи” //”Туркистон” газетаси. 1924 йил 24-июнь, 295-сон.

[7] Каримов И.А.Юксак маънавият енгилмас куч.Т.: 2008 й. 49-бет.

[8] O‘zbekiston Respublikasi Konstitutsiyasi Toshkent- 2008, 4-bet.